

«Andrea» de Xavier Lluís

Relat guanyador del concurs [«Imagina un amor»](#) en la categoria d'adults de l'edició 2019.

Era un diumenge de gener -any nou, vida nova- que els meus pares van conèixer a l'Andrea, qui en aquell moment era la meva parella. A mi em feia molta il·lusió perquè sempre els hi estava parlant de l'Andrea. Avui vaig al teatre amb l'Andrea. Avui anem de cap de setmana amb l'Andrea. Crec que finalment l'Andrea i jo som nòvios. Mama, papa, l'Andrea i jo anem a viure junts. I ma mare a l'altre costat del telèfon inalàmbric, i ja n'estàs segur? Vols dir? Fes lo que vullgues que no t'hai de dir res jo. Necessites diners? I avon dius que treballa? Ah, bon puesto, no ho conec però sembla bon puesto. Avorem si t'espaviles i te guanyes un bon jornal tu tamé. Llavontes vindràs per Nadal? Lo 24 com sempre no? I què t'hai de fer? Dhome, entre ta germana la lactosa i tu lo del vegetarià me teniu apanyada. Vindràs en cotxe de línia o en tren? No vingues en l'últim, vine pronte... I Andrea no vindrà per Nadals no? Ja per después de reis. D'acord. Me feu patir, me feu patir...

I ma mare penjava el telèfon i patia. Perquè les mares pateixen pels seus fills. Totes les mares del món pateixen.

Aquell Nadal estava una mica nerviós perquè suposava que mons pares, bé, ma mare, em sotmetria a un interrogatori de tercer grau sobre l'Andrea. Vaig anar amb tren cap al poble. Pràcticament tres hores. I mon pare va venir amb la furgoneta a buscar-me i tot i ser a ple mes de desembre conduïa amb xancles i portava un escuradents a la boca. Has tingut bon viatge? Encara baixa prou gent trobo. Qualsevol dia mo'l trauran este tren. Feia vuit anys que vivia a Barcelona i sempre em deia el mateix quan arribava.

Aquella nit de Nadal érem mons pares, ma germana, ma iaia, i una germana de ma mare amb els seu home, els meus tiets. I vinga a treure menjar. Aquella nit menjava el que no havia menjat en tot l'any. Ma germana havia ajudat a ma mare posar quatre coses de Nadal i fèiem servir les estovalles de Nadal i els coberts de Nadal i ma tia li deia a ma mare que no patixque tant per mi que tinia carrera i que ja trobaria una bona faena a un bon puesto. Ma mare em va dir que anés a la cuina a ajudar-la per treure les botelles de cava. Llavors va baixar la veu i va dir-me. Carinyet, no t'hai dit res d'Andrea perquè en tons tios aquí pos he pensat que millor un atre dia, però tot bé, no? I jo dient-li que sí, que sí, que passat reis vindríem. I trèiem les botelles a fora. Va que s'acalenta, deia ma tia. I mon tiet em preguntava per segon cop què com m'anava per les Barcelones i jo li deia que bé i la seva dona li responia que mira si és gran Barcelona que encara hi fan cases i això que veig per la tele que com pugen los preus dels pisos, mareta meua. I txin-txin i que l'any que ve puguem tornar està aquí. Jo aprofitava per escriure a l'Andrea pel mòbil mentre ma mare i ma tia repetien fins la sacietat que quin mal els sabia no poder anar a la missa del gall, perquè és tradició, però en esta taulada per escurar... Evidentment, ni mon tiet ni mon pare van aixecar el cul de la cadira en tot el sopar.

I el dia de Nadal va anar més o menys igual i el de Sant Esteve també. I llavors vaig tornar a Barcelona perquè del vint-i-sis a la tarda fins al dia de la cavalcada de reis són molts dies, i també moltes nits. I va passar cap d'any. El primer cap d'any que passava amb l'Andrea. Feia ja poc més d'un any que ens coneixíem però aquell cap d'any el passaríem junts. I ens vam dir que ens estimaríem sempre i tot això que es diu.

I el primer diumenge després de reis vam anar els dos cap al poble amb tren. Jo li anava explicant a cada parada a quin poble estàvem i què era típic. En arribar a l'estació m'esperaven ma mare i mon pare. Mon pare amb xancles tot i ser gener. Mirades de rigor, ma mare cap a mi, jo cap a mare, ma mare cap a mon pare i mon pare cap a mi i finalment jo cap a l'Andrea. I vaig obrir la boca.

Andrea-amb-italià-és-nom-de-xic.

Ara me'n ric molt d'aquell moment quan el recordo. Han passat molts d'anys, massa, tants, que l'Andrea ja no hi és.